

Chương thứ 35

NGHIỆP QUẢ VÔ TÌNH

Tòa chính sảnh đại đường Tự Nghĩa vắng lặng như tờ. Tất cả môn khách của Tự nghĩa đường đều đã đi khỏi, chỉ còn lại Thiếu Hoa và Lại Xương Uy.

Uyển Nhi bước vào với vò rượu trên tay. Nàng đặt vò rượu xuống bàn nhìn Thiếu Hoa nói:

- Uyển Nhi đem rượu thổ phồn đến cho huynh đây .
- Tại hạ đâu phải là con sâu rượu ,mà tiểu thư đem chi vò rượu to thế này?
- Huynh không có tử lượng cao, nhưng Lại lão bộc thì không chịu uống ít đâu.

Uyển Nhi vừa nói vừa mở nắp vò rượu dùng trâm thử độc nhúng vào. Nàng rút cây trâm lên .Cây trâm vẫn sáng bình thường.

Thiếu Hoa mỉm cười nói:

- Nếu tại hạ là người hạ độc thì không dụng phương cách như đã từng dụng đâu. Phải có cách gì đặc dị hơn mới có thể hạ độc được đối phương. Huống chi độc nhân đã biết có Lại lão bộc ở đây rồi.

Lại Xương Uy nói:

- Dù sao cẩn thận vẫn hơn.

Từ ngoài cửa một vị công tử với chân diện thanh tú chẳng khác nào tiên đồng,tay cầm quạt bước vào.

Uyển Nhi nhìn lại reo lên:

- Quảng huynh...

Nàng hô hởi bước đến trước mặt Quảng Lộ.

Cầm ngon thiết phiến, Quảng Lộ quạt nhẹ như thể đuổi một con ruồi vừa đậu trên mặt mình.

Y điểm nụ cười mỉm rồi nói :

- Huynh tưởng đâu Uyển Nhi muội không còn nhận ra huynh nữa chứ.

Thiếu Hoa và Xương Uy nhìn Quảng Lộ .

Xương Uy hỏi Thiếu Hoa:

- Thiếu gia...Gã công tử này là ai vậy?
- Sao Lại lão bộc không hỏi Uyển Nhi tiểu thư mà hỏi Thiếu Hoa,sao Thiếu Hoa biết được?

Uyển Nhi dẫn Quảng Lộ đến trước mặt hai người rồi nói:

- Quảng huynh...Đây là Hoàng Thiếu Hoa huynh.Những ngày qua không có Hoàng huynh thì muội chẳng biết làm gì trong tình cảnh này.

Thiếu Hoa ôm quyền xá.

- Tại hạ chỉ làm theo bản ngã của mình thôi. Quảng huynh đừng nge Uyển Nhi tâm bốc tại hạ.

Quảng Lộ ôm quyền đáp lễ.

- Thiếu Hoa công tử khách sáo rồi. Nge Uyển Nhi nói về Thiếu Hoa huynh, Quảng Lộ vô cùng cảm kích. Trên đường đến Tụ nghĩa đường tại hạ cũng nge thiên hạ đồn đại về Thiếu Hoa công tử. Nge lời đồn đại còn có thể không tin nhưng khi gặp ...

Quảng Lộ ngưng lời, nhìn vào mắt Thiếu Hoa:

- Lời đồn đại của thiên hạ quả là không ngoa chút nào.

Xương Uy cau mày nói:

- Quảng công tử..Thiếu gia của lão không thích nge những lời tâm bốc đó đâu.

Uyển Nhi nói:

- Lại lão bộ...Hoàng huynh...Quảng huynh là nghĩa huynh của muội, đồng thời cũng là nghĩa tử của gia phụ.

Nàng nhìn lại Quảng Lộ.

- Hãn Quảng huynh đã nghe chuyện của gia phụ nên quay về Tụ nghĩa đường?

Xương Uy nhìn Quảng Lộ. Y tăng hắng rồi nói:

- Quảng Lộ công tử không ngại Thiên sứ bóng tối và Trương Thiên Tống à? Tất cả môn khách ở Tụ Nghĩa đường đều đã rời khỏi đây để giữ mạng mình đó.

Quảng Lộ nhìn Xương Uy, từ tốn nói:

- ?ao nghĩa làm người Quảng Lộ phải giữ. Nay nghĩa phụ gặp nạn, cho dù Quảng Lộ phải xả thân nạp mạng cho ác nhân để cứu nghĩa phụ, tại hạ rất sẵn lòng.

Xương Uy nhìn lại Thiếu Hoa.

- Thiếu gia...lần đầu tiên Lại lão bộc thấy được một con người có chính nhu Quảng Lộ thiếu gia đây.

Thiếu Hoa mỉm cười, chàng nâng chén rượu.

- Nghe Quảng huynh nói, tại hạ vô cùng ngưỡng mộ hào khí của Quảng huynh. Thiếu Hoa mượn chén rượu này kính Quảng huynh đệ gọi là buổi so giao.

Quảng Lộ bừng chén rượu trước mặt.

- Hồ thẹn .. hồ thẹn.?úng ra câu nói đó phải giành cho Quảng mỗ nói với Thiếu Hoa các hạ.

- Thiếu Hoa không khách sáo nhu Quảng huynh đâu. Mời huynh.

Hai người cùng cạn chén.

Thiếu Hoa nói:

- Mời Quảng huynh ngồi.

Quảng Lộ ngồi xuống đối diện với Thiếu Hoa.

Uyển Nhi nói:

- ?Ể muội bảo gia nhân nấu vài món ăn ngon đãi Quảng huynh.

Quảng Lộ khoát tay.

- Nhị muội.. Không cần đâu..Bá Nha ,Tử Kỳ ngày trước là tri kỷ nhưng đâu cần rượu thịt.Chỉ cần đối ẩm với Thiếu Hoa,Quảng huynh đã thỏa mãn rồi.

Đôi chân mày của Lại Xương Uy nhíu lại.Y nói:

- Xem ra Quảng công tử rất xem trọng thiếu gia của lão bộc nhân.Lão bộc nhân thô lỗ này phải uống với Quảng huynh một chén.

Lão không để cho Quảng Lộ nói câu nào mà bùng chén rượu.

- Mời Quảng thiếu gia.

Quảng Lộ miễn cưỡng bùng chén rượu Uyển Nhi vừa rót đầy.

- Mời.

Hai người cạn chén.

Đặt chén xuống bàn,Quảng Lộ nhìn Thiếu Hoa nói:

- Trên đường đến đây,Quảng Lộ nghe nói rất nhiều về Thiếu Hoa các hạ.Trong lòng Quảng Lộ rất phân khích.Quảng Lộ có ý định ,nếu gặp được Thiếu Hoa các hạ...Nhất định phải kết thành tri kỷ.Nếu như Thiếu Hoa không ngại,không chê Quảng Lộ là kẻ thô thiển ,Quảng mỗ mượn chén rượu trên bàn này tỏ lòng tao ngộ kết tình huynh đệ với Thiếu Hoa.

Mặt Xương Uy đánh lại.

Lão toa n mớ miệng nói nhưng Thiếu Hoa đã ngăn lại .Chàng bùng chén rượu nhìn Quảng Lộ nói:

- Tứ hải giai huynh đệ.Quảng huynh đã có tình có ý như vậy,Thiếu Hoa vô cùng cảm kích .Thiếu Hoa chỉ sợ mình là kẻ vô danh tiểu tót không xứng với kỳ vọng của Quảng huynh.

- Quảng Lộ mới là người không xứng đáng với Thiếu Hoa.

- Hây...Đã tỏ bày rồi,Thiếu Hoa và Quảng huynh không cần khách sáo nữa.

Quảng Lộ gật đầu.

Y bùng chén rượu đứng lên,trình trọng nói:

- Quảng Lộ mượn chén rượu này tế trời tế đất ,mong được nhận Thiếu Hoa là bằng hữu chi giao.

Y chìa chén rượu đến trước mặt Thiếu Hoa.

Chàng chạm chén rượu mình vào chén của Quang Lộ ,nhưng không như gã mà lại thốt một câu cụt lủn.

- Thiếu Hoa giống như Quảng huynh.

Hai người cạn chén.

Ngồi trở lại bàn,Thiếu Hoa nói:

- Đồ tiên bối hẳn rất vui khi nghe Quảng huynh quay về Tụ Nghĩa đường.Huynh cũng nên đi gặp Đồ tiên bối.

Về bối rồi hiện lên mặt Quảng Lộ. Y miễn cưỡng nói:

- Bằng hữu tri kỷ mới gặp nhau...Quảng Lộ muốn uống với Thiếu Hoa vài tuần rượu rồi đi gặp nghĩa phụ cũng không muộn.

Xương Uy ngưỡng cái đôi chân mày hết cỡ, khe khẽ nói:

- Hê... Quảng Lộ thiếu gia quay về Tụ nghĩa đường vì Đồ tiên bối hay vì muốn kết tình bằng hữu với thiếu gia của Lại lão bộc?

Quảng Lộ cau mày.

- Tất nhiên, Quảng mỗ vì nghĩa phụ.

- Quảng công tử hẳn biết Tụ nghĩa đường chủ Đồ Gia Kính đang lâm trọng bệnh chứ?

Quảng Lộ gật đầu.

- Quảng mỗ biết.

- Biết mà Quảng công tử còn ngồi đây uống rượu.

Quảng Lộ sượng sùng. Y miễn cưỡng nói:

- Lại lão bộc nói rất phải...Quảng mỗ cần phải đến thăm nghĩa phụ.

Y đứng lên ôm quyền xá Thiếu Hoa rồi nói:

- À...Quảng mỗ muốn biết Thiếu Hoa huynh đệ thuộc môn phái nào?

Đôi chân mày Xương Uy nhíu lại.

- Ồ...

Thiếu Hoa khoát tay ngăn lão.Chàng ôn nhu đáp lời Quảng Lộ.

- Quảng huynh muốn biết Thiếu Hoa xuất thân từ môn phái nào à?

Quảng Lộ gật đầu.

- Quảng Lộ muốn biết vì nếu như có bằng hữu nào hỏi...Quảng Lộ còn có chuyện để nói với họ.

Thiếu Hoa gật đầu.

- Thiếu Hoa xuất thân từ Kiếm Môn.

Chân diện Quảng Lộ nhăn nhó lại. Y cần môi suy nghĩ rồi lắc đầu.

- Quảng Lộ chưa nghe nói đến Kiếm Môn bao giờ.

Tất nhiên Quảng huynh sao nghe nói đến Kiếm Môn được. Bởi Kiếm môn chưa thật sự có trên giang hồ võ lâm. Nhưng chắc chắn Kiếm Môn sẽ có tên trên võ lâm mà

Quảng Lộ lắc đầu.

- Sau này Quảng Lộ sẽ đàm đạo với Thiếu Hoa nhiều.Giờ cáo từ để đến vấn an Đồ nghĩa phụ.

Thiếu Hoa gật đầu.

Quảng Lộ nhìn Uyên Nhi.

- Nhi muội... dẫn huynh đến vấn an nghĩa phụ.

Xương Uy chờ cho hai người rời hẳn khỏi đại đường mới nhìn sang Thiếu Hoa.

- Thiếu Hoa bùng chén rượu ,lắc đầu.

- Chẳng nghi gì cả.Còn Lại lão bộc?

Xương Uy buông một câu thẳng thừng.

- Lão bộc nhân chẳng ưa người này.

Thiếu Hoa hỏi:

- Mới gặp lần đầu sao Lại lão bộc không ưa?

- Lại bộc nhân không ưa bởi nhân ra trong con người này có cái gì đó rất gian trá.

Thiếu Hoa tròn mắt nhìn Lại Xương Uy.

- Quảng Lộ huynh khí khái như vậy mà Lại lão bộc lại cho người ta là kẻ gian trá. Không chừng tâm của ta gian trá nên nhìn người thấy ai cũng gian trá như mình cả đó.

Mặt Xương Uy sượng sùng.

Nhìn lão, Thiếu Hoa phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói:

- Mới gặp lần đầu mà Lại bộc nhân lão huynh đã có ác cảm với Quảng huynh là không nên.

Xương Uy bưng chén rượu uống luôn một lúc ba chén. Y đặt chén rượu xuống bàn.

- Thiếu gia... Kinh nghiệm báo cho Xương Uy biết gã họ Quảng này không phải là anh hùng hảo hán đâu.

- Tốt hay xấu từ từ rồi cũng biết mà. Dù sao Quảng Lộ công tử cũng đã có lòng đến Tụ nghĩa đường vì nghĩa vì tình. Xem như Quảng Lộ huynh là người tốt rồi.

Lại Xương Uy bất giác buông một tiếng thở dài. Lão lắc đầu nói:

- Lời nói chưa hẳn là người tốt mà.

- Lại lão bộc đừng nên suy nghĩ bộn tâm làm gì.

- Lão bộc nhân phải suy nghĩ chứ.

Thiếu Hoa nhìn sang Lại Xương Uy.

- Lại lão bộc suy nghĩ gì?

- Suy nghĩ về Quảng Lộ.

Thiếu Hoa hắt mặt.

- Tại sao Lại lão bộc phải suy nghĩ về Quảng huynh chứ. Chỉ sơ giao thôi, Quảng Lộ huynh lại gây ấn tượng mạnh cho Lại lão bộc như vậy à?

- Không phải y gây ấn tượng cho Lại Xương Uy... Mà Lại Xương Uy có ấn tượng với gã.

- Ấn tượng gì?

- Y là người gian trá... Thiếu gia phải đề phòng.

Thiếu Hoa gật đầu.

- Được ... Thiếu Hoa sẽ nghe lời Lại bộc nhân... Nhưng chỉ chốc lát nữa thôi, Thiếu Hoa và Lại bộc nhân đã rời Tụ nghĩa đường rồi. Đâu còn gặp Quảng Lộ nữa.

Chàng bưng chén rượu của mình.

- Thiếu Hoa mời Lại lão bộc.

Lại Xương Uy miễn cưỡng bưng chén rượu.

Hai người cùng cạn chén .Xương Uy uống chén rượu mà mắt cứ nhìn Thiếu Hoa như thể dò xét thái độ của chàng.Thiếu Hoa đặt chén rượu xuống bàn, nhìn Xương Uy nói:

- Xương Uy ... Phải chăng lão nghi ngờ Quảng Lộ là độc nhân?
Xương Uy lắc đầu.

- Y mà là độc nhân ư... Làm sao có chuyện đó .Có chăng y là người của độc nhân.

Thiếu Hoa chau mày ngẫm nghĩ nói:

- Phải chăng đây là sự báo ứng của trời đất hay sao?

Nge chàng thối câu này, Xương Uy không khỏi ngạc nhiên.Lão hỏi lại Thiếu Hoa.

- Thiếu gia nói vậy có ý gì?

Thiếu Hoa lắc đầu.

- Không có gì đâu.Thiếu Hoa chỉ nói băng quơ thôi.

Chàng xoay chén rượu một vòng rồi nói tiếp:

- Xương Uy nghi ngờ sao không bí mật theo dõi hành tung của Quảng Lộ?

- Thiếu gia cho phép à?

Thiếu Hoa gật đầu.

- Nhưng phải cẩn thận đó. Đừng để cho y phát hiện ,hay khiến cho Thiếu Hoa khó xử.

Xương Uy gật đầu.

- Thiếu gia đừng quên Lại lão bộc cung đã từng là trại chủ Linh cương trại Bạch đầu sơn. Danh chấn động sáu trấn Hồ Nam.

Thiếu Hoa nhăn mặt lắc đầu.

- Lại Xương Uy lão bộc quên thời gian làm trại chủ lục lâm đi.

Xương Uy xụ mặt xuống.

- Lại lão bộc sẽ quên.

Y đứng lên.

- Thiếu gia... Xương Uy đi đây.

Thiếu Hoa gật đầu.

- Lại lão bộc cẩn thận.

- Xương Uy hành sự được mà.

Lão nói rồi đi thẳng ra cửa.Còn lại một mình , Thiếu Hoa suy nghĩ mông lung.Chàng tự vấn thăm trong đầu:" Nếu đúng như Lại Xương Uy nói thì Quảng Lộ là điểm báo ứng của tạo hóa đối với Đồ tiên bối".

Thiếu Hoa đứng khoanh tay trước ngực. Trước mặt chàng là chiếc bàn hương án.Bên phải là viên Tỳ kim chuyên luân thần châu được đặt trên một chiếc mâm gỗ ,lên nước nổi những đường vân như bút họa,bên trái là thanh dị kiếm.

Thiên Tổng và Như Băng bước vào tòa chính sảnh. Như Băng lần Thiên Tổng đều dừng bước khi nhân dạng Thiếu Hoa đập vào mắt hai người. Đôi chân mày vòng nguyệt của Như Băng thoát cau lại.

Nàng nhìn Thiếu Hoa những tưởng như muốn thâm sát nhân dạng chàng vào hai con ngươi đen láy ,to tròn hoặc muốn đọc những ý niệm trong đầu chàng.

Như Băng nhìn sang Thiên Tổng.

- Thiên Tổng huynh đứng đây.

Chẳng cần nghe Thiên Tổng nói gì, Như Băng tiến thẳng đến trước bàn hương án đối mặt với Hoàng Thiếu Hoa.

Hai người đối nhãn nhau. Mãi một lúc sau Như Băng mới lên tiếng.

- Như Băng những tưởng đầu mình phải đối mặt với lớp lớp những môn khách của Tụ nghĩa đường, không ngờ lại gặp Thiếu Hoa công tử ở đây.

- Thiếu Hoa chờ Như Băng thư thư và Thiên Tổng tôn giá.

Nàng chau mày rồi điểm nụ cười mỉa.

- Như Băng những tưởng Thiếu Hoa sẽ không cùng đi với Như Băng và Thiên Tổng.

- Đúng ... Thiếu Hoa không cùng đi với thư thư trên một con đường , nhưng lại có cùng một đích đến với thư thư.

Nàng nghiêm mặt nói :

- Mục đích của Thiếu Hoa chờ Như Băng và Thiên Tổng tại chính sảnh Tụ nghĩa đường là gì?

- Chờ đợi sự lựa chọn của thư thư.

- Ty kim chuyển luân thần châu và Dị kiếm của Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa gật đầu.

-Đúng .

Như Băng mỉm cười ,từ tốn nói:

- Chọn ty kim chuyển luân thần châu Như Băng sẽ được gì?

Thiếu Hoa ôn nhu đáp lời nàng.

- Như Băng thư thư hẳn cần viên Ty kim thần châu .

- Nếu Như Băng thư thư thích thì cứ lấy Ty kim thần châu thì cứ lấy Ty kim thần châu rồi ra đi.

Nàng nhún mày, mặt sa sầm.

- Như Băng còn có thứ cần ở đây nữa...

- Ngoài Ty kim chuyển luân thần châu ra, Như Băng thư thư chỉ được chọn thanh dị kiếm của Hoàng Thiếu Hoa. Không còn thứ gì khác nữa.

Mặt Như Băng thoát đánh lại.

- Thiếu Hoa biết Như Băng cần thứ gì nữa không?

- Biết ... mạng của Tụ nghĩa đường chủ Đồ Gia Kính và toàn gia của Đồ đường chủ.

Như Bằng ngửa mặt cười phá lên khanh khách.

Thiếu Hoa im lặng để cho nàng cười. Như Bằng cắt ngang tràng tiểu ngạo, chắp tay sau lưng, nhìn Thiếu Hoa nói:

- Thiếu Hoa biết vậy sao còn muốn Như Bằng và Thiên Tổng huynh đi.

- Bởi lẽ Thiếu Hoa đã hứa với Đồ tiên bối sẽ hóa giải oan nghiệp này cho Đồ tiên bối. Tỵ kim thân châu đòi lấy sự hóa giải đó. Như Bằng thư thư... Mong thư thư tiếp nhận thỉnh cầu của Thiếu Hoa.

Như Bằng gằn giọng nói :

- Nếu Như Bằng không tiếp nhận sự thỉnh cầu của Hoàng Thiếu Hoa. Thì chuyện gì sẽ xảy ra?

- Thư thư đã chon lười kiếm của Thiếu Hoa.

Nàng trở mặt nhìn sững chàng .

- Thiếu Hoa quyết định đối đầu với Như Bằng và Thiên Tổng huynh từ lúc nào vậy?

- Thiếu Hoa chẳng biết tự bao giờ. Thiếu Hoa chỉ có thể nói là Thiếu Hoa không cùng đi chung trên một con đường, nhưng lại có cùng đích đến.

Như Bằng đánh giọng hỏi:

- Thiếu Hoa biết Đồ Gia Kính là người thế nào không?

- Biết.

Biết lão như thế nào. Có đáng cho Thiếu Hoa xả thân vì lão không?

Câu hỏi này của Như Bằng khiến Thiếu Hoa sượng sùng bối rối.

Chàng nghi thâm: "Xét cho cùng, Tụ nghĩa đường chủ cung không đáng để cho mình xả thân cứu mạng lão, nhưng..."

Ý nghĩ đó trôi qua, Thiếu Hoa lắc đầu nói:

- Thật ra một kẻ bất nhân, bất nghĩa, bất tình, thì đều đáng chết cả. Nhưng Đồ Gia Kính đường chủ thì là một biệt lệ.

Như Bằng khoát tay.

- Chẳng có một biệt lệ nào cả.

Nàng cười khẩy, rồi nói tiếp:

- Hay Hoàng Thiếu Hoa đã bị lưới tình của ả Đồ Gia Uyển Nhi che mắt tầm mắt của một vị anh hùng?

Thiếu Hoa lắc đầu.

- Thư thư đừng hiểu lầm Thiếu Hoa. Thiếu Hoa không giống như Thiên Tôn tôn giá của thư thư đâu.

Lời nói của Thiếu Hoa vừa dứt thì sắc diện của Như Bằng cung từ từ ửng đỏ. Nàng gay gắt nói:

- Thế vì cái gì mà Thiếu Hoa lại gánh vác oan nghiệp của Đồ Gia Kính.

Thiếu Hoa suy nghĩ rồi nói:

- Vì thư thư.

Chân diện Như Băng đánh hấn lại. Nàng chỉ vào ngực mình.

- Vì Như Băng?

Thiếu Hoa gật đầu.

Như Băng bật cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Thiếu Hoa nói vì Như Băng, vậy là vì cái gì nào?

- Không để đôi bàn tay thanh mảnh của thư thư nhúng thêm vào máu. Khi nhúng tay vào chàm, rửa đã không được, nhúng tay vào máu càng khó rửa hơn.

Như Băng ôm quyền ôn nhu nói :

- Nghe Thiếu Hoa nói câu này, Như Băng rất cảm kích thịnh tâm của Thiếu Hoa nhưng rất tiếc Như Băng không tiếp nhận lòng tốt của Thiếu Hoa.

Nàng điểm nụ cười tươi như đóa hoa hàm tiếu.

- Như Băng chỉ muốn một điều.

- Thư thư muốn gì?

Như Băng khe khẽ nói:

- Hoàng Thiếu Hoa hãy tránh sang một bên để Như Băng đi hết con đường của mình.

Thiếu Hoa nghiêm giọng đáp lời nàng.

- Nếu Thiếu Hoa không tránh?

Như Băng cau mày, gần giọng nói:

- Thiếu Hoa đã thách thức Như Băng.

- Thiếu Hoa có thể thách thức thư thư đó. Một khi sự thách thức kia trở thành một cuộc giao đấu sinh tử giữa Thiếu Hoa và Thiên Tổng tôn giá... Kẻ thiệt thòi nhất chính là Như Băng thư thư.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Thiếu Hoa nói :

- Như Băng thư thư nghỉ xem, Thiếu Hoa chết hay Thiên Tổng tôn giá chết Như Băng đều không có lợi gì cả. Như Băng thư thư sẽ không thể đi tiếp con đường mình đã đặt ra. Đúng không nào?

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Thiên Tổng tôn giá chết, hay trở thành phế nhân thì xem như thư thư đã bị gãy kiếm.

Như Băng buông tiếng thở dài.

- Thiếu Hoa ... đừng buộc Như Băng...

Thiếu Hoa lắc đầu.

- Thiếu Hoa không ép Như Băng thư thư mà là thỉnh cầu thư thư hóa giải oan nghiệt cho Đồ tiên sinh.

- Thiếu Hoa biết Đồ Gia Kính đã làm gì không?

- Bán đứng bằng hữu và sống với niềm ân hận trong cơn bệnh trầm kha. Cho dù Như Băng thư thư không tự tay lấy mạng Tụ Nghĩa đường chủ Đồ Gia Kính thì Đồ tiên sinh cũng đã nhận lãnh tất cả những gì Đồ Gia Kính tiên sinh đã gây ra.

Thiếu Hoa buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Tự nghĩa đường chủ Đồ Gia Kính giờ chẳng khắc nào đèn đã cạn dầu, leo lét trước cơn bão tử thần . Như Bằng thư thư không lấy mạng Tự nghĩa đường chủ thig người cung đã phải trả ghiệp oan nợ bằng sự ân hận của mình.

Như Bằng gằn giọng nói :

- Đồ Gia Kính đang lâm trọng bệnh?

Thiếu Hoa gật đầu.

- Những gì Đồ tiên bối đã làm khiến người ân hận.

Vậy sao... Đến bây giờ lao gian tặc mới biết ân hận à? Thế công tử biết vì sao Đồ Gia Kính mang trọng bệnh mà Như Đăng cùng với Thiên Tổng vội và đến đây không?

Thiếu Hoa lắc đầu:

- Không biết.

Nàng gằn giọng nói:

- Như Bằng sợ Đồ lão tặc chết bởi trọng bệnh mà không chết bởi đao kiếm của Thiên Tổng.

- Như Bằng thư thư lạnh lùng đến thế là cùng . Chết bởi bạo bệnh hay chết bởi kiếm chiêu của Trương tôn giá thì có gì khác đâu. Chết là xem như trút bỏ tất cả những oan nợ trong cuộc đời này. Chết là sự trả giá cho kiếp sống làm người. Chẳng có cái chết nào khác cái chết nào cả. Chỉ có con người trước cái chết là khác nhau thôi.

Thiếu Hoa trở ra rồi nói tiếp:

- Thiếu Hoa thỉnh cầu Như Bằng thư thư cho Đồ tiên sinh được rời bỏ cõi nhân sinh này trong sự ân hận của mình. Hãy để cho Đồ Gia Kính đường chủ được đem sự ân hận kia xuống cõi hư vô khấu đầu tạ tội với Khai lộ sứ Hàn Thiết Quân.

- Như Bằng quá đổi bất ngờ với hào khí của Thiếu Hoa.

- Như Bằng thư thư chấp nhận lời thỉnh cầu của tại hạ ?

Như Bằng lưỡng lự rồi nói:

- Nếu Như Bằng không chấp nhận?

Thiếu Hoa chỉ thanh dị kiếm của mình.

- Như Bằng sẽ được chứng kiến một cuộc đấu có một không hai giữa Thiếu Hoa và Thiên Tổng tôn giá.

- Thiếu Hoa đã từng đấu với Thiên Tổng... và đã từng thua, không sợ ư?

- Không có cái gì trên đời này lại không thay đổi. Ngày đó Thiếu Hoa chỉ là một kiếm thủ ,nhưng bây giờ đã là chân kiếm. Như Bằng thư thư nói đúng, Thiếu Hoa đã từng không phải là đối thủ của Thiên Tổng tôn giá, Thiếu Hoa đã chứng minh cho thư thư thấy rồi. Một kẻ điên tình như Thiên Tổng chẳng bao giờ là chân kiếm mà mãi mãi chỉ là một kiếm thủ. Giết Thiên Tổng tôn giá quá dễ đối với Thiếu Hoa tiểu cuồng tà.

Chân diện của nàng đỏ rần. Như Băng nhè nhè buông tiếng thở dài.
 - Như Băng tự hỏi, tại sao trên con đường ta đi bỗng dừng lại xuất hiện một kẻ ngang ngạnh cản bước chứ.

- Hận thù luôn gắn liền với những điều phi nghĩa.

Như Băng thở hắt ra một tiếng, khoanh tay trước ngực nhìn Thiếu Hoa.

- Như Băng không còn sự lựa chọn nào.

Thiếu Hoa lắc đầu.

- Thiếu Hoa có hai sự lựa chọn, Ty kim chuyển luân thần châu và Di kiếm của Thiếu Hoa.

Nàng cắn răng trên môi vào môi dưới, trang trọng hỏi Thiếu Hoa.

- Công tử nói Đồ Gia Kính đang lâm trọng bệnh như đèn dầu sắp tắt.

Thiếu Hoa gật đầu.

- Không sai.

- Nếu đúng như vậy, Như Băng sẽ chọn Ty kim chuyển luân thần châu.

Thiếu Hoa chỉ viên Ty kim thần châu đặt trên chiếc mâm bằng gỗ.

- Mời thử thử.

- Như Băng muốn chứng nghiệm lời nói của Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa nhíu mày hỏi:

- Như Băng thử thử không tin vào Thiếu Hoa sao?

Nàng nhặt nhéo trả lời chàng.

- Thiếu Hoa đã thay đổi nhiều rồi ... Chẳng có gì để Như Băng tin cả.

Chàng lắc đầu.

- Kể thay đổi chính là Như Băng thử thử chứ không phải là Thiếu Hoa. Nhưng nếu Như Băng thử thử muốn chứng nghiệm lời nói của Thiếu Hoa.

Chàng ôm quyền, từ tốn nói:

- Thiếu Hoa sẽ đưa thử đến gặp Đồ tiên bối.

Như Băng nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa.

- Được.

Nàng đổi giọng gầy gắt và lạnh lùng.

- Hy vọng Như Băng sẽ không đụng đến thanh kiếm của mình.

Thiếu Hoa, Như Băng cùng Thiên Tổng đến biệt lâu của Đồ Gia Kính. Bên ngoài cửa biệt lâu không còn một bóng người nào. Sự vắng lặng đó khiến Thiếu Hoa phải cau mày.

Chàng đẩy cửa vào đi thẳng đến gian biệt phòng của Đồ Gia Kính. Ba người bước vào biệt phòng. Thiếu Hoa tiến đến trước tấm rèm phủ che tràng kỷ, ôm quyền nói:

- Đồ tiên bối... vãn bối đưa hậu nhân của Khai lộ sứ đến gặp người...

Không có ai trả lời chàng.

Thiếu Hoa tò mò bước đến vén tấm rèm.

Đồ Gia Kính vẫn nằm duỗi dài trên tràng kỷ. Thiếu Hoa nói:

- Đồ tiên sinh...

Không thấy Đồ tiên sinh có biểu hiện gì, Thiếu Hoa bước đến bên tàng kỷ. Chàng trở mặt nhìn Đồ Gia Kính. Chàng không thể nào tin được vào mắt mình khi thấy đôi mắt tròn tròng mở to hết cỡ của Đồ Gia Kính.

Thiếu Hoa quay lại.

Như Bằng thư thư... Tiên sinh đã chết rồi.

Như Bằng bước đến bên Thiếu Hoa. Nàng cau mày rồi bất ngờ lật tấm chăn đắp trên người Đồ Gia Kính. Vùng đan điền của lão bị rọc một đường dài. Toàn bộ lực phủ ngu tạng đều bị moi hết ra ngoài trông thật khủng khiếp.

Thiếu Hoa ngây người khi chứng kiến cảnh tượng đó. Chàng buột miệng thốt:

- Y ...

Thiếu Hoa nhìn sững Như Bằng.

- Thư thư... Đồ tiên bối không chết bởi bạo bệnh mà bị người ta mổ bụng.

Hai cánh môi của Thiếu Hoa mím lại.

Chàng còn đang tư lự bản thân trước cái chết khủng khiếp của đường chủ Tụ nghĩa đường thì Uyển Nhi xồng xộc bước vào. Nàng đứng áng ngữ ngay trước cửa, rít giọng thét lên:

- Thiếu Hoa... Người là người tàn nhẫn, vô tâm, vô đạo. Người nữ nhân tâm lây mạng gia phụ khi người đang lâm trọng bệnh... người không phải là một con người. Uyển Nhi thề đổi mạng với người.

Nge nàng nói, Thiếu Hoa càng thần thờ hơn.

Chàng khoát tay lắc đầu.

- Uyển Nhi... Thiếu Hoa không làm chuyện này.

Uyển Nhi gào lên.

- Uyển Nhi làm người.

Uyển Nhi toan nhào đến Thiếu Hoa. Chàng khoát tay nói:

- Uyển Nhi... Tiểu thư hãy bình tĩnh...

Như Bằng bước lạc qua án ngữ trước mặt Thiếu Hoa. Nàng nhìn Uyển Nhi nhặt nhẻo nói:

- Lão Đồ cũng đáng chết như vậy.

Nghe Như Bằng nói, sắc diện Uyển Nhi tái nhợt bì giận. Trong nàng đang âm ỉ ngọn lửa hận thù này lời nói của Như Bằng chẳng khác nào dầu xối thêm vào ngọn lửa giận đó.

Uyển Nhi nghiêng răng, bật khóc. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Hôm nay Uyển Nhi liều mạng sinh tử với các người.

Uyển Nhi vừa nói , vừa lòn tay ra sau lưng rút sợi roi da đầu có bọc chỉ.

Như Băng như thể chờ đợi sự biến này. Nàng liền phán lệnh cho Thiên Tổng.

- Thiên Tổng huynh ... Giết ả đi.

Lời nói của Như Băng phán ra , Thiên Tổng chẳng khác nào một gã nô tình tuyệt đối trung thành chấp hành mệnh lệnh của Như Băng. Ánh huyết kiếm chớp động , hướng ngay về phía Đồ Gia Uyển Nhi.

Sự biến đột ngột bất cứ ai cũng không kịp trở tay, nhưng Thiếu Hoa vẫn nhanh hơn sự biến đó. Thanh dị kiếm của chàng cắt ra một đường thẳng tắp hứng lấy lưỡi huyết kiếm của Trương Thiên Tổng.

- Keng...

Hai thanh kiếm chạm vào nhau, trong khi sợi roi da của Uyển Nhi lại quất thẳng vào lưng Thiếu Hoa.

- Chát ...

Thiếu Hoa có cảm tưởng lưng mình rất bỏng bởi một ngọn tầm sét đánh vào. Trang phục chàng rách ngay một đường dài, cùng với một vết đỏ tươm máu kéo dài từ bờ vai phải xuống tận thắt lưng.

Thiếu Hoa thét lớn.

- Dừng tay...

Thiên Tổng toan biến chiêu , nhưng Như Băng đã phán lệnh.

- Dừng tay...

Cả Thiên Tổng lẫn Uyển Nhi đồng thu hồi binh khí. Như Băng quắc mắt nhìn Thiếu Hoa.

Nàng gầy gắt nói:

- Thiếu Hoa... sao ngươi lại hồ đồ như vậy?

Thiếu Hoa gằn giọng nói:

- Cái chết của Đồ tiên sinh phải được làm sáng tỏ ai là hung thủ.

Hai cánh môi chàng mím lại.

- Kiếm của Thiếu Hoa chỉ sát tử kẻ bất nhân , bất nghĩa.

Quảng Lộ từ ngoài bước vào.

Y nhìn Thiếu Hoa.

- Thiếu Hoa huynh đệ chắc biết ai là hung thủ.

Thiếu Hoa nhìn Quảng Lộ.

- Quảng huynh biết?

Quảng Lộ lắc đầu.

- Quảng mỗ không biết.

Y nghiêm mặt ,trầm giọng nói:

- Nhưng xét vết thương của nghĩa phụ thì hung thủ phải là một kiếm thủ.

Thiếu Hoa nhướng mày.

- Tại hạ nghi vết thương đó không thể tạo được bằng kiếm. Nó được rọc bằng một thứ binh khí cực kỳ bén.

Như Băng lên tiếng.

- Lão chết như thế nào cũng được cả thôi.

Thiếu Hoa quay ngoắt lại Như Băng đánh giọng quát:

- Thử thử im đi ...

Chân diện Như Băng đỏ rần bởi tiếng quát của Thiếu Hoa.

Đôi thu nhân của nàng long lên một cái nhìn tàn nhẫn và khe khắt.

Quảng Lộ nhìn Thiếu Hoa.

- Thiếu Hoa huynh đệ biết hung khí của người đó... Vậy đó là hung khí gì?

Lời của Quảng Lộ vừa dứt thì Lại Xương Uy từ ngoài bước vào.

- Thiếu gia không cần trả lời Quảng Lộ các hạ ... Mà cứ hỏi Đồ tiên sinh tự khắc người sẽ nói cho mọi người biết, người chết bởi ai, và chết bằng thứ vũ khí gì.

Như Băng, Uyển Nhi lẫn Quảng Lộ đều cau mày khi nghe câu nói này của Lại Xương Uy.

Thiếu Hoa nhìn Xương Uy. Lão khẽ nheo mắt với chàng.

Thiếu Hoa suy nghĩ rồi nói:

- Chúng ta không cần phải bận tâm nữa. Đồ tiên sinh sẽ nói cho chúng ta biết chuyện gì đã xảy ra ở đây.

Quảng Lộ nói:

- Đồ nghĩa phụ đã chết rồi. Xác chết không thể nào nói được.

Xương Uy lắc đầu, khoát tay.

- Ai nói xác chết lại không thể nào nói được.

Thiếu Hoa phản kích xen vào.

- Lại lão bộc nói đúng... Xác chết vẫn có thể nói được. Thậm chí còn ngâm thơ được nữa.

Quảng Lộ buột miệng thốt:

- Hoang đường... Chẳng thể nào tin được.

Xương Uy ôm quyền nói với Thiếu Hoa:

- Thiếu gia... Thiếu gia cho phép Lại lão bộc triệu hồn Đồ Gia Kính tiên sinh.

Thiếu Hoa gật đầu.

- Lại lão bộc làm đi.

Quảng Lộ bối rối nói:

- Lại Xương Uy... Lão chỉ là một lục lâm trên Linh cương trại chú có phải thầy pháp đầu mà biết gọi hồn?

Xương Uy nhướng mày.

- Người nhầm rồi... trước đây trên Linh cương trại, Lại mỗ thu phục tất cả mọi người làm lục lâm... chính vì thế mà trong trại của Lại mỗ

có một vị tướng pháp. Quảng Lộ các hạ cần gặp thầy tướng của lão Lại này không?

- Quảng Mỗ không tin chuyện hoang đường đó.

Xương Uy hướng ta của ôm quyền nói:

- Mời Phương Phương cô nương.

Thiếu Hoa nheo mắt nghi thầm: "Sao Phương Phương lại có mặt ở đây?".

Chàng nhìn ra cửa. Phương Phương ngồi trên chiếc ghế đặc chủng dành riêng cho nàng, được Hảo Hảo đẩy vào. Hảo Hảo đẩy Phương Phương đến trước mặt Uyển Nhi.

Phương Phương nói:

- Tiểu thư muốn biết hung thủ là ai không?

Uyển Nhi gật đầu.

- Uyển Nhi muốn biết.

- Nếu Uyển Nhi muốn biết hãy cho từng người. Hung thủ sẽ lộ diện ngay.

Uyển Nhi gật đầu, chìa tay về phía nàng.

- Cô nương hãy làm đi... Tay của Uyển Nhi đây.

Phương Phương nắm tay Uyển Nhi. Nàng nhắm mắt rồi từ từ buông tay Uyển Nhi ra.

Tiểu thư nhất định không phải là hung thủ rồi.

Nàng lần lượt nắm tay từng người. Khi Hảo Hảo đẩy nàng đến trước mặt Như Băng, Như Băng cau mày. Nàng trang trọng nói:

- Có cần nắm tay bốn sứ không?

Phương Phương nhìn lại Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa miễn cưỡng nói:

- Như Băng thư thư... Thư thư đã chọn rồi lựa rồi.

Như Băng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Bốn sứ hy vọng cô nương đừng nói càn rỡ.

Nàng vừa nói vừa đưa tay cho Phương Phương nắm. Đôi chân mày Phương Phương nhíu lại.

Nàng buông tiếng thở dài nhìn Như Băng.

- Không ngờ cuộc đời của thư thư lại nhiều bất trắc như vậy. Nhưng thư thư không phải là hung thủ Đồ Gia Kinh tiên sinh.

Hảo Hảo đẩy nàng đến trước mặt Quảng Lộ.

Gã trừng mắt nhìn nàng.

- Thật là hoang đường.

Xương Uy nói:

- Hoang đường hay không hoang đường thì các hạ cứ để cho Phương Phương nắm tay các hạ. Có gì phải e dè chứ, nếu như các hạ không phải là hung thủ.

- Chẳng lẽ Quảng Lộ lại nhẫn tâm sát hại nghĩa phụ của mình?

- Điều đó sẽ được minh bạch ngay thôi mà.

Quảng Lộ chia tay trước.

- Quảng Lộ mong cơ nương không phải là người gian trá.

Hảo Hảo tròn mắt nhìn Quảng Lộ.

- Tỷ tỷ trước nay chưa bao giờ ngoa ngôn hại người.

Phương Phương nói:

- Phương Phương không hại ai đâu.

Nàng nói rồi nắm lấy hai bàn tay Quảng Lộ. Mặt Phương Phương đánh lại. Nàng buông tiếng thở dài rút tay lại.

Phương Phương nhìn về Xương Uy.

- Lại tôn giá... đưa Phương Phương đến bên xác của Đồ tiên sinh.

Hảo Hảo đẩy Phương Phương đến bên tràng kỷ.

Nàng đặt tay vào trán Đồ Gia Kính. Sắc diện của nàng xanh rờn.

Phương Phương rút tay lại, từ từ định nhãn nhìn Quảng Lộ. Đôi chân mày Quảng Lộ chau hằn lại khi tiếp nhận ánh mắt của Phương Phương.

Phương Phương nghiêm giọng nói:

- Đồ tiên sinh chết bởi một thứ binh khí sắc bén, tợ như chiếc chong chóng. Hung thủ vận hắc y dạ hành, đi vào biệt lâu bằng cửa hậu trong gian phòng này.

Nàng nhìn về bức bình phong.

Xương Uy bước đến đẩy bức bình phong qua bên. Sau bức bình phong là vòm cửa bí mật.

Phương Phương nói tiếp :

- Hung thủ sau khi dụng độc công khiến Đồ Gia Kính đường chủ tiên sinh không sử dụng được nội lực mới mổ bụng người. Đồ Gia Kính tiên sinh đã chết rất đau đớn. Mục đích của hung thủ là muốn đoạt viên thần châu nào đó nên sử dụng cực hình này đối với Đồ Gia Kính tiên sinh.

Quảng Lộ cau mày nói:

- Nói như vậy, nhưng cô nương có bằng chứng gì không?

Phương Phương nhìn Quảng Lộ.

- Còn một người nữa đứng sau hung thủ.

Thiếu Hoa cau mày. Chàng nghi thâm: "Phương Phương cứ như người trong cuộc. Chẳng biết nàng có nói đúng không".

Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì Phương Phương nhìn về phía vòm cửa.

- Hung thủ để lại dấu giày ngay vòm cửa đó.

Xương Uy nói:

- Cô nương... Hung thủ có mặt ở đây chứ?

Phương Phương nhìn Quảng Lộ.

- Quảng các hạ chính là hung thủ.

Quảng Lộ trừng mắt.

- Hồ đồ... hoang đường...

Thiếu Hoa nhìn Quảng Lộ.

Quảng Lộ nói:

- Các người cùng một cán, cùng một thuyền bênh vực nhau.

Thiếu Hoa nhìn xuống chân Quảng Lộ.

Ánh mắt ủa chàng vô tình đập vào thân quang của Quang Lộ. Bất thình lình gã nhích bộ bước qua Uyên Nhi, trảo thủ vươn ra thọc vào yết hầu nàng.

Uyên Nhi gần như không có được chút phản ứng nào mà chỉ buột miệng thốt:

- Quảng huynh...

Quảng Lộ nói:

- Thiếu Hoa... ả nha đầu tặc nguyên kia nói đúng rồi đó. Quảng mỗ chính là hung thủ.

Hắc y nhân dụng đôi chong chóng định sát tử tại hạ chính là các hạ.

- Quảng mỗ tiếc là lần đó không giết được ngươi.

Quảng Lộ cười khẩy rồi nói:

- Cho dù ta không giết được ngươi nhưng vẫn có cách buộc ngươi phải giao Tỵ kim chuyển luân thần châu.

Thiếu Hoa buông tiếng thở dài. Chàng nhìn lại Như Băng.

- Thử thử ...

Như Băng cười khẩy rồi nói:

- Thiếu Hoa đừng nói Như Băng trả lại Tỵ kim chuyển luân thần châu cho công tử. Trời phạt Đồ Gia Kính mà không cần đến Như Băng.

Nàng nhìn lại Thiên Tổng.

- Thiên Tổng huynh... Chúng ta đi đi... Ở đây quá đủ rồi.

Như Băng mỉm cười với Thiếu Hoa, rồi nhìn lại Uyên Nhi.

- Nếu như có xuống a tỳ thì tiểu thư cho Như Băng gửi lời thỉnh an đến Đồ lão tặc. Kiếp sau Như Băng hy vọng sẽ không hội ngộ với lão.

Như Băng nói rồi cùng Thiên Tổng sai bước đi. Xương Uy định cản hai người lại, nhưng Thiếu Hoa khoát tay.

- Lại lão bộc... đừng cản, để cho thử thử và Thiên Tổng tôn giá đi.

Hai người đi thẳng ra cửa biệt phòng.

Như Băng và Thiên Tổng đi rồi, Thiếu Hoa mới nhìn lại Quảng Lộ.

- Quảng huynh nghe rồi đó... Tỵ kim chuyển luân thần châu đã được Như Băng đem đi. Ở đây chẳng còn viên chuyển luân thần châu nào cả. Giờ Quảng huynh muốn có viên Tỵ kim chuyển luân thần châu thì hay buông Uyên Nhi tiểu thư ra rồi đuổi theo Như Băng và Thiên Tổng tôn giá.

Quảng Lộ bối rối.

- Thiếu Hoa... ngươi để cho ta đi à?

- Chỉ cần Quảng huynh không làm hại Uyên Nhi là được rồi. Tại hạ nghi Quảng huynh sẽ không hại Uyên Nhi. Bởi dù sao Quảng huynh cũng là nghĩa huynh của nàng mà. Hai Uyên Nhi, Quảng huynh chẳng được lợi

ích gì. Một người thông minh và có thâm ý như Quảng huynh hẳn biết lựa chọn hành động của mình. Cái gì không có lợi tuyệt nhiên không làm.

Đúng không nào?

- Quảng Lộ tiếp nhận lời nói này của người.
- Tiếp nhận sao huynh không còn chưa buông Uyển Nhi ra?
- Quảng Lộ sợ người gian trá.

Xương Uy gật gồ nói:

- Thiếu gia của ta không phải hạng người như người đâu.
- Ai tin được.

Thiếu Hoa chau mày

- Hãy tin vào lời nói của Thiếu Hoa.
- Uyển Nhu sẽ bình an, chỉ cần người để cho ta đi.

Thiếu Hoa gật đầu.

- Quảng huynh nhanh lên, kéo Thiên Tổng và Như Băng thư thư đi mất không dễ tìm họ đâu.

Quảng Lộ hừ nhạt một tiếng rồi đẩy mạnh Uyển Nhi về phía Thiếu Hoa.

Chàng giang tay đón lấy nàng.

Quảng Lộ đảo người phi thân ra cửa. Thân ảnh gã vừa thoát khỏi ngưỡng cửa thì một chớp kiếm đỏ ối xuất hiện cắt ngang qua thắt lưng của Quảng Lộ.

Một cảnh tượng chết chóc diễn ra mà người yếu tim có lẽ vỡ mật mà chết. Ánh chớp kiếm tiện ngang thắt lưng Quảng Lộ, mà thể pháp gã vẫn lao đến trước, cho đến khi phản trên gã ngã ngược về sau, còn hai chân vẫn lạch bạch bước thêm vài bộ nữa mới đổ sụp xuống.

Mặc dù thân trên đã ngã xuống đất như thân chuối nhưng miệng Quảng Lộ vẫn cất tiếng nói:

- Sao ta lại thế này?

Gã nói rồi chỗi tay cố dựng người lên, sau đó mới ngã vật về phía sau nện ót xuống sàn. Cảnh tượng đó khiến Hảo Hảo lẫn Phương Phương bật mắt rú lên.

Như Băng xuất hiện ngay ngưỡng cửa.

- Thiếu Hoa công tử... Như Băng mong không gặp lại công tử nữa.

Thiếu Hoa ôm quyền từ từ thở ra.

- Đa tạ Như Băng thư thư đã trả thù giùm cho Đồ Gia Kính tiên bối.

Như Băng hừ nhạt một tiếng rồi quay bước cùng với Thiên Tổng đi thẳng một mạch rời Tụ nghĩa đường.

Hết chương 35